Lag om allmänna helgdagar;

SFS 1989: 253
Utkom från trycket
den 30 maj 1989

utfärdad den 18 maj 1989.

Enligt riksdagens beslut[1] föreskrivs följande.

1 § Med allmän helgdag avses i lag eller annan författning
söndagar, däribland påskdagen och pingstdagen,
nyårsdagen, trettondedag jul, första maj, juldagen och annandag jul, även när de inte infaller på en söndag,
långfredagen, annandag påsk, Kristi himmelsfärdsdag, annandag pingst, midsommardagen och alla helgons dag.

[1] Prop. 1988/89: 114, KU29, rskr. 250.

2 § Av de i 1 § angivna helgdagarna infaller

nyårsdagen	den 1 januari
trettondedag jul	den 6 januari
långfredagen	fredagen närmast före påskdagen
påskdagen	söndagen närmast efter den fullmåne som infaller på eller närmast efter den 21 mars
annandag påsk	dagen efter påskdagen
Kristi himmelsfärdsdag	sjätte torsdagen efter påskdagen
pingstdagen	sjunde söndagen efter påskdagen
annandag pingst	dagen efter pingstdagen
midsommardagen	den lördag som infaller under tiden den 20–26 juni
alla helgons dag	den lördag som infaller under tiden den 31 oktober–den 6 november
juldagen	den 25 december
annandag jul	den 26 december.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1990.

Genom lagen upphävs

1. förordningen den 4 november 1772 angående sabbatens firande samt vissa helgdagars flyttning eller indragning,
2. lagen (1938: 107) om den 1 majs likställande i vissa hänseenden med allmän helgdag, samt
3. lagen (1952: 48) angående tiden för firandet av Marie bebådelsedag, midsommardagen och allhelgonadagen.

På regeringens vägnar

KJELL-OLOF FELDT

LAILA FREIVALDS
(Justitiedepartementet)